

Ég a számartövis! majd ordít,
s megőrülnek a pipacsok mind.

S megszökünk.

Meg innen!

Még ma.

En meg belebolondulok
egy lányalakú felhőbe!

BALATONI KÉPESLAP

Antal Istvánnak

Hogy hadonászik e vén szomorúfűz, hogy hadonászik!

Fészkés ágairól szinte lepottyán a nap.

Nincs egy árva forint a zsebemben. Nincs mosolyom sem.

Fáradt dankasirály fürdeti gondjaimat.

VÉGÜL IS,

mondd, miért utálod,
hiszen igaza van a kölyöknek,
ki térdig gazban jár, s ujjáról
mégis hétpettyes örömet röptet!

APÁTI MIKLÓS

ELLENE BESZÉLEK

Szívemben rög van: a vérem.
Munkád a jó sors, nincs hiba.

Üvé a lobogó, enyém az érdem:
nem érez semmit orrlika.

Ütődnek virágnak, szélnek.
Rejtőzöm földbe, krumplibá.

Részeg harang zúg érte,
– vagyok neki is jó fia.

Haragja, hite, ellene beszélek,
trónszéke ezer kaliba.

Csillagot ad-vesz az égen,
anyám leül a sámlira.

TOROKHANGON

Kinek ismerős ez a tétova lépegetés
ennyi megfontolás egy vállrándításban
ez a mindennapi száműzetés
az egyetlen világba
ahol még van mit megépíteni

TORKOMRA FORRVA

Torkomra forrva él ez a szerelem
éjbe és sálamba beburkolózva
kiáltozásom emlékéen merengek

Fogadkoztam: kútfenékről
felszálló fényből is
mint lencse összegyűjtelek

Most mégis képzelt hiányodban élek
nem-léted negatívja üldöz
didergek régi termeimben

Melleden rózsza ágyad kítakarva
homlokod mossa a megáradt
[napfény
a szemem: sérült madárszárny

KÉNYSZER

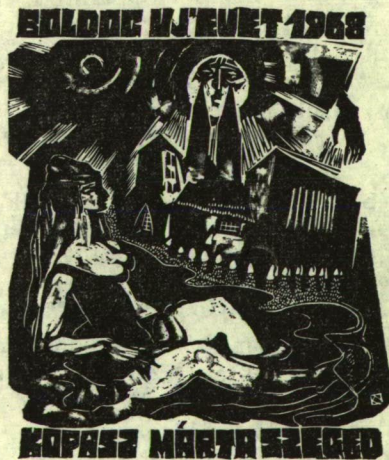
(Weöres Sándornak)

Éppen szabályos vagy így:
[a mérték,
mint vagány fejes vonalzó
lecsüng a szögéről, s elveszne
[végképp
a fal fehér síkjába hajló

lámpatest alatt, de tudja: hiába
minden cél, ha ő, az eszköz
köphet a geometriára.

Az ami van már és ha lesz több:
minden törvényed áramlástani.
Mit fogalmazhatnál, ha magad
[vagy az,
amit csak te tudsz nem kimondani?

Rajtad keresem azt a képet, ami
nincs, mert egyszerre táv, s arasz, —
de kényszer, hogy el kell kiáltani.

KOPASZ MÁRTA LINÓMETSZETE